

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο Δόκτωρ ΤΑΒΕΡΝΩ, δ. κ. ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ, ή κ. ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ και δ. κ. ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ.

Ο Δόκτωρ Ταβερνώ και ο Ζακ ντε Ροζέλ περπατούν σ' ένα καταπράσινο δρόμο της Νίκαιας.

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ.— Ήμουν έτοιμος να φύγω από το Παρίσι για την Άγγλια, όταν Έλαβα Έξαρνα το γράμμα σας... Δώστε μου λοιπόν τώρα, αγαπητέ Δόκτωρ, μερικά Έξαρματα... Πέστε μου, ποιά είναι αυτή ή σπουδαία Ιατρούς για την οποία με φέρατε εδώ και πού με οδηγείτε τώρα;

Ο ΔΟΚΤΩΡ.— Στη βίλλα της κυρίας ντ' Άγγλέζ.

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ.— (σταματώντας κατάλληλως).— Στη βίλλα της κυρίας ντ' Άγγλέζ... Μά ξεχνάτε ότι πού δυο χρόνων... Ο ΔΟΚΤΩΡ.— Όχι... Δέν ξεχνώ τίποτε... Ξέρω ότι πού δυο χρόνων διακόνατε Έξαρνα και από συμφώνον τις σχέσεις σας και χωριστήσατε, γιατί αυτή ήταν πολύ έντιμη και έπειδή σας αγαπούσε δέν ήθελε να Έκτεθη στους κινδύνους του ξωτός της, και έσείς γιατί την αγαπούσατε πραγματικά και δέν ήθελα να την Έκθεσετε... Έπειτα και ο σύζυγός της είχε άρρωσει να κινεϊται από ύπνοτες...

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ, (μελαγχολικά).— Και όμως την αγαπούσα...

Ο ΔΟΚΤΩΡ.— Φαίνεται όστόσο ότι αυτή σας αγαπούσε πιο πολύ γιατί τώρα πεθαίνει από τον ξωτό σας.

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ.— Τι είπατε; Ο ΔΟΚΤΩΡ.— Είπα πός πεθαίνει για την αγάπη σας... Δόσνει αγάση μά με την ήμερα... Ο δυστυχημένος σύζυγός της, ο οποίος την λατρεύει κάνει ότι μπορεί για να τη σώσει... Μά τού ζάκον...

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ.— Μά δέν μπορώ να παραδεχθώ ότι ή έπιστημη είναι άδικη και να κόνη τίποτε στην περίπτωση αυτή...

Ο ΔΟΚΤΩΡ.— Ά, φτωχέ μου φίλε, ή έπιστημη δέν μπορεί να γιατρέψη την καρδιά... Όχι... Όχι... δέν έχουμε πού καμιά ελπίδα... Ο θάνατός της θα είναι προσεχής και άναπόφευκτος, εκτός άν το τελευταίο φάρμακο πού θα χρησιμοποιήσω μαζί σας...

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ.— Μαζύ μου... Ο ΔΟΚΤΩΡ.— Να... Ίσως ήμα σας ίδωί έτσι άνέλιστα, να έλθω ή κρίσις, επί της οποίας όλοκληρώ... Η κρίσις της σωτηρίας... ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ.— Μά ο σύζυγός της;

Ο ΔΟΚΤΩΡ.— Τόν άπομάρωνα για λίγες ώρες... Σάν γιατρός, θεώρησα πός είχα το δικαίωμα να κάνω ότι μπορούσα για να την σώσω... Εγώ σας προσκόλεισα... Εγώ σας όδηγώ τώρα κοντά της... Αναλαμβάνω κάθε εδθθήνη... (Σταματώντας μπρός στην πόρτα μιας βίλλας).— Φτάσαμε... Ακούσατε... Μην ξεχνάτε ότι υπάρχουν ψέματα πού κάνουν μεγαλύτερο καλό κ' άν την αλήθεια.

Οι δυο άντρες μπαίνουν μέσα στον κήπο της βίλλας. Φτάνουν σε λίγη σε μία ταράτσα, όπου ή κ. ντ' Άγγλέζ βροϊκείται ξαλωμένη σ' ένα σωρό από μαξιλάρια, κατάκλιμη, αδύνατη, με τα μάτια φλογισμένα από τον πυρό.

Ο ΔΟΚΤΩΡ, (προσάρα).— Σας φέρνω έναν έπισκεπτή... τόν κ. ντ' Ροζέλ... (Η κ. ντ' Άγγλέζ, καταβάλλοντας μια ύπερτάτη προσπάθεια, άνασηκνείται και κιντάξες κατάλληλη, σαν να μή τούσα να πιστεύη στα μάτια της).

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ, (στην κ. ντ' Άγγλέζ, ή οποία παραμένει άφωρη).— Έλάτω, κυρία, ότι δέν θα θυμισετε με το γιατρό, έπειδή μ' έφερε εδώ...

Κα ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ, (μ' ένα χαμόγελο πού φωτίζει Έξαρνα το σβουμένο πρόσωπό της).— Όχι... καθόλου... Για να σας φέρη ο-μους εδώ ο γιατρός, αυτό σημαίνει ότι βρίσκαμαι πού σε τέτοια κατάσταση, ώστε να μου επιτρέπονται και αυτά τα άπαγορευμένα πράγματα...

Ο ΔΟΚΤΩΡ.— Τι τρέλλα!... Σας τόν Έφερα με χίλιες προσκόλει-ξες... Ξέρω πός ο σύζυγός σας βρίσκεται αυτή την ώρα μακριά... Ξαλωθήτε όμως, κυρία μου... Και τώρα έγώ πηγαινω να κάνω μια έπισκεψη εδώ κοντά και σε μισή ώρα θα γυρίσω... (Βγαίνει έξω).

Κα ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ.— Καθήστε εδώ κοντά μου... Κοντά... Δέν μπορώ να μιλάω δυνατά...

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ, (πλησιάζοντας).— Αλήθεια, δέν είσαθε θυμονέμη μαζί μου... (Άντι άλλης άπαντήσεως, ή κ. ντ' Άγγλέζ τού άπλωνα το χέρι της, το ίαχνό και παγωμένο, έπάνω στο όποιο ατό-τός άποθέτει ένα φίλημα).— Ω, πός είσαθε χάρη.

Κα ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ.— Ναι... Είμαι πούδ κρύα πάντοτε... Η μη-κνή φλόγα σβίνει... Έκάνατε καλά πού ήρθατε... Έπειτα από λί-γες μέρες δέν θα ύπάχωζο πια.

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ.— Ω! δέν ήρθα γι' αυτό... Σας όραζόμουν... Ι-σα-ισα, έπειδή ο γιατρός σας ήρθε καλύτερη, πού έπείνερη ναίωθό να σας ίδώ...

Κα ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ, (με μία θλιμμένη έγκατέρηση).— Ω, μη λέ-τε ψέματα, αγαπητέ μου φίλε... Δέν μπορουν να γελαστούν εύκολα αυτοί πού βρίσκονται πούδ κοντά στο θάνατο... Όχι, άν σας έπέτε-ρη νάρθητε να με δίητε, το Έκανε αυτό γιατί σε λίγο θα πεθάνω... Μά δέν έχει σημασία... Το σπουδαίο είναι ότι με ζάνατε να νιώσω μία εύτυχία, την οποία δέν έπεριμένα και ή οποία θα μου επιτρέψη να πεθάνω με το χαμόγελο στα χείλη...

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ.— Άν ξεράτε πός θλιβωμαι, ακούγοντάς σας να μιλάτε με τόσο άπελπισία...

Κα ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ.— Ω! δέν νο-όθω καμιά άπελπισία... Είμαι εύχα-ριστημένη πού θα πεθάνω...

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ.— Μά τί είναι αυτή πού λέτε... Εγώ πού Έχω να σας δώ-δύο δόλοζλαρα χάρνια, σας βρίσκω τό-ρα καλύτερα από τότε...

Κα ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ.— Μην ύπαζω-ονετε τα χείλη σας να λένε λόγια, τα οποία τα ίδια τα μάτια σας διαφύ-δουν... Ξέρω καλά πός θα πεθάνω και σας βεβαιώνω ότι αυτό δέν με φοβί-ζει καθόλου... Άς μη μιλούμε όμως πια γι' αυτά...

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ, (ψότερ) από μία μο-κρού σιωπή, πούδ ταραγμένος).— Υπόχει όστόσο ένα πράγμα σε σας πού δέν άλλαξε καθόλου, πού ήταν μά-λιστα άκόμη θραύότερο... Το βλέμμα σας... Τα μάτια σας... Τα μεγάλα σας μάτια με την άπέπταγη γλυκύτητά τους, τα πλημμυρισμένα από φως... Ναι, κα-θώς τα κιντάξω, τα βρίσκω όπως ή-κοιώς ήσαν άλλοτε... Όπως τα ήβλε-πα με τη φαντασία μου κατά το διά-στημα πού είμαστε χωρισμένοι...

Κα ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ.— Όστε δέν με είχατε ξεχάσει...

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ.— Νά σας ξεχάσω... Μά πός μπορούσα να τού φαντασθήτε αυτό...;

Κα ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ.— Συγχωρήστε με... Μά σας Έκανα την ερώτηση αυτή από έγωισμό ή ν' άκούσω την άπάν-τησή σας... Ω, με την αγάπη σας, δέν συνιβαίνει, ότι και με την ήμερα μου... Είμαι ίκανή να πιστέψω, ότι και άν πού ήπτε... Ω! πός σας αγαπούσα... Πός σας αγαπώ... (Βλέποντας τα μάτια τού ντ' Ροζέλ έτοιμα να δακρύνουν).

Μην κλαίτε... Γιατί να κλαίτε άλλοτε... Μά και σας είδα, θα φύγω εντυμνή-νη από τόν κόσμο αυτό, σαν σ' ένα όραίο όνειρο... Έσείς πάλι θα διατηρήσετε από μένα μία γλυκιά άνάμνηση...

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ, (βλέποντας ότι ή κ. ντ' Άγγλέζ προσπαθεί να σηκωθεί).— Θέλετε να σηκωθείτε...;

Κα ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ.— Ναι, Έχω ένα μύνη πού είμαι ξαλωμένη έτσι...

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ.— Μά μήπως σας βλάψη αυτό...;

Κα ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ.— Ω... μπά... Δέν μπορώ να με βλάψη πού τίποτε... Βοηθήστε με... Κρατήστε με καλά... Είσαθε δυνατός... Και έπειτα έγώ δέν είμαι και τόσο βαριά...

Συγκρατούμένη από τόν Ροζέλ, ή κ. ντ' Άγγλέζ σηκνεται και κάνει ένα βήμα χαμογελώντας.

Κα ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ.— Πηγαινε με ως την άκρη της ταρά-τσας... Δέν είναι μακριά... Τρία βήματα μόλις... Δέν σας κου-ράζω, ή;

ΝΤΕ ΡΟΖΕΛ.— Όχι... Όχι... (Βλέποντάς την να χλωμάξη Έξαρνα).— Μά έσείς...

Κα ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ, (κιντάζοντας το τοπίο).— Τί ωραία πού είναι ή φύσις... Μού φαίνεται ότι δέν την είχα δει ποτέ μου... Πός

Ο κ. ΝΤ' ΑΝΓΚΛΕΖ.— Πέ-θανε ;...

ΤΟΥ ΤΟΠΙΟΥ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

— Τό βοτάνι τής βοσκοπούλας.

Στη νήσο Σίφνο υπάρχει ένα βοτάνι γνωστό με τὸ ὄνομα «Μερουλίδα», τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ γλυκύτατο ἄρωμα καὶ τὸ ὁποῖο συνδέεται με τὴν καλύτερὴ λαϊκὴ παράδοσι :

Ἐῶν παλιῷ καιρῷ, διηγούνταν οἱ γεροντότεροι, ἔσως στὸ νησί μιά φτωχιά κ' ὄμορφη βοσκοπούλα, ποὺ εἶχε χάσει ἀπὸ μικρὴ τὸν πατέρα της καὶ ἔμενε κοντὰ στὴ μητέρα της. Ἡ μητέρα τῆς ὄμορφη ἦταν κακὴ γυναῖκα καὶ γκρίναζε μετὸ παραμυθὸ τῆς παρκομοῦ τῆς, ἂν κ' ἐκείνη τῆς ἔκανε μετὰ προθυμία ὅλα τὰ θελήματα κ' ἔτρεχε ἀπὸ δουλειὰ σὲ δουλειὰ, χωρὶς νὰ ξεκουράζεται.

Ἡ καϊμένη ἡ κοπέλλα πικροῦνταν ἀπ' τὰ χαράματα, ἔβαζε στὸ σακκοῦλι τῆς φρικὰ κ' ἔλεψ, ἔπιανε τὸ ραβδί τῆς τὸ τσοπάνικο καὶ πήγαινε στὴν ἔσζη γὰ φτιάξει τὰ γάλα τῆς.

Τὸ ραβδί ποὺ γυρᾶ ἀπ' τὴ βοσκὴ, κατὰ κοπὴ ἀπ' τὸ τρέξιμο τῆς ἡμέρας, ἡ μητέρα τῆς δὲν ἄρινε νὰ ζουμῆθι, ἀλλὰ τὴν ἔβαζε νὰ κἀνη ποτε τόνα, ποτε τ' ἄλλο, ὅσπου νὰ τὴν πᾶρη ὁ ἔπνος ὀλόρθη.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν ἔτσι βασιανισμένα κ' ἡ μητέρα τῆς κόρη γινόταν ὀλοῖνα καὶ ποὺ σκληρῶς τὴν ἄτηνε κοπέλλα. Μὰ ἡ νέα μεγαλώσε ἀγιά-αγιά κ' ἔγινε σοστὴ γυναῖκα, μετὰ μὲν μαρτυρᾶ μὲν ἀλλὰ καὶ μεγάλα γαλιὰ μάτια ποὺ σκόρπιζαν φωτιές. Τόρρα περὶ ἔνοιωθε νὰ ξητανῆ μὲσα τῆς κατὶ τί ποὺ οὐτὴ ἴδια δὲν μπορούσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ. Ἡ μόνη ἐπιχειρησὴ τῆς καὶ ἦταν νὰ βροσῆ τὸ βοσκοῦλο τῆς γετονιάς της καὶ νὰ βροσῆ μασὺ τὸν σὰν λειβάδια καὶ στὰ βουνὰ γιὰ νὰ βοσκῆσονται τὰ γιοδοῦβατὰ τῆς.

Στὸ δρόμο ψηθίζαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο δειλὰ λόγια κ' ἦταν χωρίζονταν ἔνοιωθαν τὶς καρδιές ποὺ νὰ χτυποῦν δυνατώτερα καὶ τὰ πρόσωπά τους νὰ κοκκίζουν ἀπὸ κρυφὴ ντροπὴ.

Σιγά-σιγά λοιπὸν οἱ δύο νέοι ἀγαπήθηκαν καὶ μιά μέρα τὸ παλιόραϊ πήγε στὴν κακὴ μητέρα καὶ ζήτησε τὴν κόρη τῆς γιὰ γυναῖκα του.

Ἐκείνη, ἄμα τ' ἄκουσε αὐτὸ, ἔγινε κατακίτρινη ἀπ' τὸ θῆο τῆς καὶ ποὺ εἶπε νὰ πᾶν νὰ βροσῆ ἄλλῃ γυναῖκα, γιατί ἡ κόρη τῆς ἦταν ἀρροστωτάρα καὶ τὸ στόμα τῆς βοσοῦσε.

Τὸ βοσκοῦλο ἔφυγε τότε καταστενοχωρημένο, μὰ ἡ κοπέλλα, ποὺ τὸ στόμα τῆς βοσοῦσε ἀληθινὰ, ἀπ' τὴν κακὴ ζοῖ ποῦκανε, ἀναγκάστηκε νὰ φῆρη ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς καὶ νὰ πᾶν σὶς ἐρημιές. Τὴν ἡμέρα κρυθόταν μὲσα σὲ σπηλιές σκοτεινές καὶ τὴ νύχτα γυροῦσε ἐδῶ κ' ἔκει ζητώντας χορτάρια γιὰ νὰ φῆρη. Ἀνάμεσα στὰ πολλὰ βοτάνια βροσῆε μίαν ἀγιά κ' ἕνα, ποὺ μόλις τόβλεπε στὸ στόμα τῆς χάθηκε ἀμέσως ἡ κακὴ μηροδιὰ τὸν γνώστην της καὶ ξεγύθρηκε ἕνα γλυκὸ ἄρωμα. Ἡ ἄρωσθη εἶχε γιὰ τρεντὴ!... Χωρὶς νὰ χάσῃ τότε καιρὸ ἔτρεξε νὰ βροσῆ τὸν ἀγαπημένο της, τὸν ἔστεφανώθηκε κ' ἔβησε μασὺ τὸν εὐτυχισμένην.

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ ληγόταν Ἀμαρουλίδα καὶ τὸ εὐθεωστο χορτάρι ποῦκανε καὶ μοσκοβόλησε τὸ στόμα τῆς πήρε τ' ὄνομα τῆς καὶ λέγεται σήμερα «Μερουλίδα», Ἀμαρουλὶς δηλαδή. ***

— Ἐνα ἀνέκδοτο τοῦ Κολοκοτρώνη.

Λίγον καιρὸ προτοῦ ἐκτραγεῖ ἡ μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, δύο μέλη τῆς Φιλικῆς Ἐταρείας ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ὁ Σπύρος Βαρούζας κ' ὁ Πέτρος Φοκάς ἦρθαν μετὰ μεγάλη λογομαχία, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦταν νὰ καλέσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον σὲ μονομαχίαν μετὰ πόλι.

Ἦρσαν λοιπὸν ὡς μάστιγες ἀπὸ δύο ἀδερφοποιούς τὸν, μεταξὺ τὸν ὁποίων καὶ τὸν ἐκεῖ εὐφοροῦνον τότε Κολοκοτρώνη, κ' ἔβαν ἤθεθε ἢ μέρα τῆς μονομαχίας ἐποθετήθηκαν σ' ἀτόστασι δεκαπέντε βρημάτων καὶ περιέμεναν τὸ σύνθημα νὰ ἀλληλοπυροβοληθοῦν μέχρις ὅτου σκοτωθῆ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο.

Ἐξάφνα πετάχτηκε στὴ μέση ὁ Κολοκοτρώνης συγγραμμένος καὶ μετὰ βαρεῖα φωνὴ τοὺς εἶπε :

— Σταθῆτε, ἀδέρφια! Ἡ Πατρίδα ἔχει τὴν ἀνάγκη μας γιὰ νὰ σκοτωθοῦμε πολεμώντας μετὰ τοὺς ἐχθρούς, κ' ἔοσις θέλετε νὰ σκοτωθῆτε γιὰ ψύλλον πῆδημα; Ἄν ἐπιμείνετε στὴν ἀπόφασί σας, ἔξερете-ποὺς ἡ Πατρίδα ἂν καταραστῆ καὶ τὸ φρονᾶ καὶ τὸ σκοτωμένο!

Τότε οἱ δύο ἀντίπαλοι ἀντὶ νὰ πυροβολήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἀναλύθηκαν σὲ δάκρυα.

— Ἐλάτε τώρα νὰ φιλῆστε καὶ μὲνα καὶ τοὺς ἄλλους σινοτρόφους! φώναξε ἐχαριστημένως περὶ ὁ Κολοκοτρώνης. Ὁ Βαρούζας κ' ὁ Φοκάς οἴχησαν ἀμέσως στὴν ἀγκαλιὰ τὸν καὶ τὸν φίλησαν, κ' ἔπειτα φιλήθηκαν καὶ μεταξὺ τους καὶ γίναν οἱ ποὺ καλοὶ ἀδερφοποιοὶ.

γαλιὰ εἶνε ἡ θάλασσα ἐκεῖ κάτω... Κι' αὐτὰ τὰ λουλουδιὰ ποὺ φητῶνουν ἀνάμεσα στὸς βράχους... Ὅχι' αὐτὰ τὰ λουλουδιὰ, τὸν ὁπᾶνον τὸ ἄρωμα ἀνεβαίνει ὡς ἐδῶ τόσο μεθυστικά... Τὰ τριαντάφυλλα, τ' ἄρωσλήματα, τὰ γαρύφαλλα... Θυμάστε μιά μέρα ποὺ ποὺ διαβάζετε κάποια σελίδα τοῦ ντ' Ἀνουϊντῆιο, στὴν ὁποία ἔγραφε ὅτι στὸ δρόμο τῆς ἀγάτης ἀνήθουν γαρύφαλλες...

NTE POZEA.—Ναί... Θυμάμαι...

Κα ΝΤ' ΑΝΓΚΑΕΖ.—Ἰσχυρὸν λοιπὸν ἄνθρωποι ποὺ μέσα σ' αὐτὴ τὴ θεία φύσι μοιροῦν ν' ἀγαποῦνται ἑλευθερα, χωρὶς νὰ γίνονται ἔνοχοι... Ἰσχυρὸν λοιπὸν ἄνθρωποι ποὺ εἶνε εὐτυχεις... (Με φωνὴ πιὸ ἀδύνατη καὶ κομμένη).—Ἡ εὐτυχία... Ἐγὼ δὲν τὴν ἐγνώρισα... Οἶτε θὰ τὴν γνωρίσω ποτέ... Ἡ ἐλπίδες μου συντρίφηκαν... καὶ ὁ τάφος μου χάσκει μπροστὰ μου... (Κυτᾶνοντας τὸ Ροζέλ, τὸν ὁποῖον ματεῖνε τὴ σκέψι). Ναί, Ζάκ, ὁδός μου ἕνα φίλημα... τὸ μοναδικό... τὸ μοναδικό... Ναί, φίλησέ με...

(Ἀπλώνει τὸ μτωπὸ τῆς πρὸς τὰ χεῖλη τοῦ Ζάκ... Μεθυσμένη καὶ ὀσμωμένη ἀπὸ τὴν ἐξάνθηρα, κλείνει τὰ μάτια τῆς ὡς νὰ θέλῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγαπημένου της. Με φωνὴ ὀσμωμένη) : Χαῖρε... Ζάκ... Χαῖρε!...

NTE POZEA, (περιτρώος, βλέποντας τὴν νὰ γέγη ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιὰ του).—Διὰ... Μὰ τί ἔχετε;... Διὰ... Μάλιστα... Δὲν μ' ἀκούτε περὶ... Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Στεφελαιμένος, τὴν μεταφέρει καὶ τὴν ἐπαλῶνει στὰ μαξιλάρια τῆς. Ἐξάφνα, δύο πόρτες ἀνοίγουν καὶ δεμοῦν μέσα ὁ δόκτωρ καὶ ὁ κ. ντ' Ἀγγκλέξ, καὶ ἡ οἰκονόμος τῆς βίλλας.

Ο κ. ΝΤ' ΑΝΓΚΑΕΖ, (περιτρώος, φέρνοντας τὸ χεῖρ του στὸ κεφάλι του).—Πέθανε;

Ο ΔΟΚΤΩΡ, (σκόβοντας κ' ἀρροσούμενος τὴν καρδιά τῆς κ. ντ' Ἀγγκλέξ).—Ναί... Τελείωσαν ὅλα...

NTE POZEA, (ἀποσυρόμενος καὶ χαιρετώντας μετὰ βαθεῖα ὑπόκλιση τὸ σύζυγο).—Σὰς ζητῶ συγγνωμην, κύριε...

ΝΤ' ΑΝΓΚΑΕΖ.—Δὲν ἔπαρχει λόγος... Τὸ ἔξερα ὅτι βοισκόσαστε ἐδῶ...

NTE POZEA, (ζωηρά).—Τὸ ξέρατε;

ΝΤ' ΑΝΓΚΑΕΖ, (πνίγοντας ἕνα λυγμὸ).—Ναί, ἐγὼ εἶπα στὸ δόκτωρα νὰ σὰς φέρῃ, γιατί τὴν ἀγαποῦσα πιὸ πολὺ ἀπὸ σὰς...

MICHEL PROVINS

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΒΕΡΑΝΞΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ

Γιὰ τὸ Βερανξέρο, τὸν περίφημο Γάλλο ποιητὴ τοῦ ὁποῖου τὰ τραγιοῦδια ἀποδοθήκαν στὴ γλώσσα μας μετὰ τόση τρυφερότητα ἀπὸ τὸν αἰμίμητο Ρωμαγι, διηγούνταν τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο ποὺ δεῖχνει τὸν ἀγαπὸ χαρκατήρα του καὶ τὴν καλοσύνη τῆς καρδιάς του.

Μιά μέρα πήγε στὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ ἕνας φτωχὸς μεταπράτης βιβλίων, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε :

— Ἐσχομαι, κύριε, νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ λάβετε τὴν καλοσύνη νὰ μοὺ γράψετε δύο στίχους σ' αὐτὸ τὸ λεῖωμα.

— Μήπως σὲ στέλλει κανένας ἄλλος;

— Μάλιστα. Ἐνας κύριος, ὁ ὁποῖος δὲν σὰς γνωρίζει προσωπικῶς, ἀλλὰ θὰ τὸ θεωροῦσε μεγάλη εὐτυχία του νὰ ἀπατήσῃ ἕνα χειρόγραφο σας.

— Λιποῦσα πολὺ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω. Αὐτὸ ποὺ μοὺ ζητᾶς νὰ κάνω εἶνε ἀδύνατο, γιατί δὲν γράφω ποτέ σὲ λευκώματα. Ἄντε, σῆρε στὸ καλό...

— Ἄ, κύριε! Δὲν φαντάζεστε τί χαρὰ ποὺ θάχε ἐκεῖνος ποὺ μ' ἔστειλε...

— Πιθανόν, καὶ τὸν εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ. Ἄλλὰ μοὺ εἶνε ἀδύνατο...

— Ἄλλὰ θὰ ὑποχρεώνατε πολὺ κ' ἐμένα τὸν ἴδιο...

— Πῶς! Ἐνδιαφέρεσαι κ' ἐοὺ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;

— Πάρα πολὺ, κύριε μου. Ἐγὼ εἶμαι φτωχὸς ἄνθρωπος μετὰ οἰκονομία καὶ οὐκίως αὐτὸς μοὺ ἵσπαρχεῖται νὰ μοὺ δώσῃ πενήντα φράγκα, ἂν ἐγράφατε μονάχα δύο στίχους στὸ λεῖωμαί του...

— Πενήντα φράγκα!

— Μάλιστα!

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, θὰ σοὺ κάνω τὴ χάρι.

Καὶ ὁ Βερανξέρος παίρνοντας τὴν πένη ἐγράψε χαμογελώντας στὸ λεῖωμαί τοὺς ἑξῆς στίχους: Ὑπάρχει ἕνας Θεὸς καὶ μπρὸς σ' αὐτὸν γονατισμένος χωρὶς φευτιές, μὰ καὶ χωρὶς καυώματα δὲν τὸ ζητῶ ἄλλο, ἐγὼ ὁ Βερανξέρος ὁ δυστυχημένος παρὰ νὰ καταγγέσῃ τὰ λευκώματα!...

